

til sin Bygning, er noget lignende hel-
digt for et Folk, og en konservativ
Retnings Opgave er da at hjælpe til,
at de Bestræbelser, der komme frem,
sigtes og overvejes, saaledes at det hele,
inden det omsættes i Lovparagraffer,
er afgæret. Først da kan det gaa ind i
og assimileres i Nationens Legeme og
kommer ikke til at sidde som en ny
Lap paa et gammelt Klædebon, der slet
ikke passer til det hele og gør Skade
i Stedet for Gavn.

Netop i Overensstemmelse med denne
Opfattelse af den konservative Retnings
Opgaver vil jeg gøre nogle Bemærk-
ninger om Kvinders Valgret. Det er
ikke som ubetinget Tilhænger af den
og heller ikke som ubetinget Modstan-
der af den, men ud fra den Opfattelse,
at man skal se sig for og give sig Tid,
inden man indfører Kvindernes politiske
Valgret. Man skal gøre det af ganske
almindelige konservative Grunde, men
ogsaa af særlige Grunde, og af dem vil
jeg gerne anføre en her, da jeg ikke
tror, at den er saa kendt her i Landet
og heller ikke af dette Tings Medlem-
mer, som den burde være. Jeg ved, at
det gaar her som andre Steder, at man
accepterer Tanken om Kvindernes po-
litiske Valgret uden rigtig at overveje
det, hvorfor der er Fare for en forha-
stet Gennemførelse af denne Sag. Det
ville være naturligt, som ogsaa det
ærede Medlem fra Fredensborg (Johan
Knudsen), der talte paa den Gruppens
Vegne, jeg tilhører, sagde, om man
gav sig Tid og saa, hvorledes Kvin-
ders Deltagelse i det kommunale Liv
udvikle sig, inden man gjorde det
næste Skridt.

Men det, jeg særlig vil henlede Op-
mærksomheden paa, er det store uden-
landske Eksempel. Ovre paa den an-
den Side af Vesterhavet er man omtrent
stillet som her. Man ser i denne Tanke
noget nyt og saakaldet demokratisk,
og man er tilbøjelig til at gaa ud fra
den Antagelse, at naar et saadant Krav
rejses i et demokratisk Land med den
fornødne Heflighed og Vedholdenhed
i nogle Aar, er det noget, om hvilket
man maaske kan mene, at det mulig
er ufornuftigt, men vi blive nødt til
at tage det, vi maa igennem det. Mod

denne Antagelse, at det skulde være
uundgaeligt, har der rejst sig en stærk
Bevægelse, der henter Argumenterne
for sin Modstand i Amerika. Denne Be-
vægelse er særlig rejst af en anset For-
fatterinde, Mrs. Humphrey Ward, hun
er blandt andet Forfatterinde af den be-
rømte Bog Robert Elsmere, om hvilken
Gladstone sagde, at det var den mær-
keligste Bog, han kendte. Det er altsaa
en Forfatterinde, der staar langt over,
hvad man i Almindelighed forstaar ved
Dusinfatterinde eller Tévandsforfatter-
inde. Det, hun drager frem, er Forhol-
dene i Amerika, det Land, hvor Be-
vægelsen for Kvindernes Stemmeret
først er bleven rejst. Den blev rejst i
1848 paa et Møde i New York i Juni
Maaned, altsaa for 60 Aar siden. Efter
at Bevægelsen var rejst blev Agitatio-
nen dreven livligt, paa samme Maade
som i England, maaske ogsaa som hos
os. Det lykkedes at vinde Stemning
derfor, og der blev gennemført For-
fatningsændringer i alt Fald i 4 af Ame-
rikas Stater, rigtignok de tyndest be-
folkede i Vesten. Men i disse 4 Stater
blev Kvindernes Valgret gennemført.
Nu er det anderledes. Nu er denne Be-
vægelse standset og drevet tilbage, og
det, der har standset den, er ikke Mæn-
denes, men Kvindernes egen Modstand.
Der er for nylig gjort Forsøg paa at
genoplive den ved Hjælp af Hjelpe-
tropper fra Europa, særlig England, men
det er ikke lykkedes.

Jeg henholder mig til den ameri-
kanske Beretning, naar jeg her gengi-
ver et lille Stykke om Bevægelsens
Standpunkt, som det er i Amerika for
Øjeblikket. Det hedder i denne Beret-
ning, at Bevægelsen blandt de ameri-
kanske Kvinder mod Kvinders Stem-
meret begyndte paa een Gang i Østen
og Vesten i Amerika uden indbyrdes
Forbindelse, og den viste sig første
Gang kraftig paa Overfladen i Aarene
1880-85. Den Gang arbejdede man dog
spredt og stilfærdigt. Man skrev Artik-
ler i Bladene, man øvede personlig
Indvirkning, man paavirkede Rigsdags-
mændene og fremkom ogsaa med
Adresser mod de Forslag om Kvinders
Stemmeret, der vare fremsatte. Men
til at begynde med var Virksomheden

forholdsvis stilfærdig. Saa voksede den
Aar for Aar, og efter at have været
ganske uorganiseret i det første Tiaar,
gik man over til at organisere den og
skabe Modstandsforeninger mod Kvin-
dernes Stemmeret rundt om i Amerikas
forskellige Egne. Nu er der i hver af
Amerikas Stater, hvor der er en For-
ening, der agiterer for Kvindernes
Stemmeretsbevægelse, ogsaa en For-
ening, der agiterer imod den. I Spid-
sen for disse Antistemmeretsforeninger
staar en stor Del af Amerikas højst
ansete og højst dannede Kvinder, som
have den bestemte Overbevisning, at
det ikke er til deres Køns Gavn og
ikke til Statens Gavn i det hele taget,
at Kvinderne forlader den Sfære af Be-
skæftigelser, hvormed de traditions-
mæssig befatte sig, for at optræde paa
den politiske Arena. Følgen af denne
Modbevægelse er, at siden 1896 har
Bevægelsen for Kvinders Stemmeret
ikke vundet en eneste Sejr i Amerika,
men den har opnaaet en lang Række
Nederlag. I 5 af Staterne har man for-
kastet Forfatningsforandringer, der inde-
holde Stemmeret for Kvinder, og An-
tallet af Henvendelser om Kvinders
Stemmeret, som er indgivet til Staterne,
men som er blevne tilbageviste, op-
gøres i den sidste Beretning til ikke
mindre end 155.

Kvinderne have i de amerikanske
Stater kommunal Stemmeret. Forhol-
dene ere noget anderledes end hos os
og svare ikke til vore; men Kvinderne
have der ganske særlig Stemmeret og
Indflydelse ved Skoleraadene eller Skole-
kommissionerne — Boards of Education
— jeg ved ikke, hvorledes jeg bedst
skal oversætte det, men det kan ogsaa
være ligegyldigt. Men Bevægelsen for
Kvindernes politiske Valgret har endda
virket skadelig paa Udviklingen af denne
Kvindernes naturlige Virksomhedssfære.
Der har rejst sig en Stemning mod at
Kvinderne beholde denne Stemmeret
ved Valg til Skoleraad, fordi man er
blevet saa ked af Bevægelsen for deres
politiske Stemmeret. Eksempelvis har
man i Staterne Connecticut og Ohio
alvorligt drøftet Afskaffelsen af Kvinders
Stemmeret ved Valg til Skoleraad. Der
er 5 Stater, hvor Indførelsen af Kvinders